

Відьмак. Роздоріжжя круків

КУПИТИ

До того, як стати Блавікенським різником, Ґеральт лише вчився виживати у світі, де чудовиськами так часто виявляються зовсім не ті, на кого заносять меч...

Молодий відьмак із Рівії щойно став на професійний шлях. Раптове зіткнення з несправедливістю — сутичка з Ґвалтівником — обертається для Ґеральта звинуваченням у вбивстві. Від шибениці його рятує досвідчений відьмак Престон Гольт — один із небагатьох, хто пережив різанину в Каер Морені.

Разом з Гольтом Ґеральт підходить до роздоріжжя на своєму життєвому шляху. Його вчили вбивати монстрів. Але не вчили, що найстрашніші — ті, хто має людську подобу.

Попереду — перше полювання. Перша зрада. І вибір, за який доведеться заплатити.

Розділ 1

Попри свої найщиріші зусилля — і з досить поважних причин — Геральт ніяк не міг зосередитися на балачках старости. Його увагу цілком прикувало здоровенне опудало ворони на столі у старости. Ворона витріщалася на відьмака скляним оком, обома лапами вчепившись у пофарбовану назелено глиняну підставку. І все ж та ворона, хай якою справжньою видавалася, ніяк не могла бути живою, тут не було найменшого сумніву. Тоді чому ж — дивом дивувався Геральт — скляне вороняче око кілька разів йому підморгнуло? Чи то якісь чари? Навряд чи, бо його відьмацький медальйон не смикнувся, навіть ні разу й на йоту не завібрував. Невже тоді марево? Мана? Спричинена бодай тим, що кілька разів добряче дістав по голові?

— Я повторю запитання, — знову сказав староста Булава. — Повторю, хай і не звик повторювати.

Староста Булава вже вкотре запевняв Геральта, що не звик повторювати. І все ж час від часу робив це. Якщо й не звик, то любив.

— Повторю своє запитання: нащо ти то зробив? Що мав проти того дезертира, навіщо його так звіряче пошматував? Якісь старі образи? Бо, бач, я щось геть не вірю, що річ лиш у тому селюку й у дівочій честі його дочки. Що ти йому просто на порятунок кинувся. Сраний заблудний лицар.

Ворона кліпнула. Геральт порухав зв'язаними за спиною руками, розганяючи кров. Мотузка боляче вп'ялася йому в кістки.

Позаду лунало тяжке сапання сільського драбанта. Він стояв просто за спиною, і Геральт не сумнівався, що той тільки й чекає нагоди, щоб заїхати йому кулаком у вухо.

Староста Булава пирхнув, витягнувшись у кріслі, випнувши живіт і відкинувши оксамитовий жупан. Геральт придивився до його жупана й миттю побачив, чим староста ласував сьогодні, вчора й позавчора. І щонайменше котрась страва була в томатному соусі.

— Я гадав, — нарешті повів далі староста, — що на своїм віку ніколи не стріну відьмака. Роками вас ніхто не бачив. Подейкували, що лиш дещиця відьмаків десь у горах змогла пережити дев'ятсот дев'яносто четвертий рік. Потім поповзли чутки, що й вони вимерли - чи то від голоду, чи від чуми. І на тобі — виліз звідкись у моєму селі. І щонайперше — вбиває. А піймавшись на гарячому, ще й має нахабство посилатися на якісь там довбані укази.

— На підставі іменного указу з року тисяча сто п'ятдесятого, — прохрипів Геральт, — виданого Дагредом, королем Кедвену та прикордонних земель, по-перше: відьмакам надається право вільно практикувати своє ремесло на території королівства та марок, звільнено їх також від юрисдикції місцевої влади...

— По-перше, — різко перебив Булава, — скоро пів століття мине, як Дагред обернувся на попіл, а з ним і його іменні укази. По-друге, жоден король мені тут нікого й ні від чого звільняти не буде, бо король ген-ген в Ард-Каррайзі, а тут править місцева влада. Тобто я. І по-третє, ти, братику, заарештований не за практикування свого ремесла, а за вбивство. Твоя робота — ловити перевертнів та нищити щезників. А от рубати людей тобі жоден король права не давав.

— Я став в обороні...

— Дариллю!

Страж слухняно луснув Геральта кулаком, цього разу в потилицю.

— Твоє торочення, — староста підвів очі до стелі, — уже починає дратувати. А знаєш, що надмірне дратування робить з людиною? Навіть такою спокійною, як я?

Ворона знову блимнула скляним оком. Геральт мовчав.

— Ти, — нарешті сказав Булава, — не відьмак, ти просто дефект.

Тебе треба поправити. Відіслати до того вашого гірського сховку, що про нього гомонять люди. Не знаю, як там у вас все влаштовано. Може, такого бракованого, як ти, розберуть на частини й зроблять із них нових, ліпших відьмаків. У вас же так там все відбувається, еге ж? Збирають відьмаків з різних частин тіла, якимось там їх зшивають, склеюють чи щось таке. Люди

всяке повідають. Тож, щоб слів на вітер не кидати... Відправлю тебе, бракований відьмаче, назад у гори, аж за Гвенллек. За тиждень.

Геральт мовчав.

— Навіть не питаєш, чому за тиждень? — Староста вищирив свої пожовклі зуби. — Ти любиш посылатися на всякі постанови та закони. Я теж прихильник закону. І закон каже, що в селі чужинцям заборонено носити зброю. А ти ввійшов сюди зі зброєю.

Геральт хотів заперечити, що то не він ввійшов, а його затягли. Але не встиг.

— Кара, — повідомив Булава, — двадцять ударів батоном. Вирок виконає присутній тут Дариль, а рука в нього важка. Тому щонайменше тиждень не зможеш встати на ноги. Нумо, беріть його. Волочіть на майдан, прив'яжіть до стовпа...

— Гов, гов! — спинив драбантів, заходячи до світлиці, якийсь чоловік у зашмарованій знизу брунатній накидці. — Ти чого, Булаво, так до стовпа й батога квапишся? Хочеш мені відьма-на покалічити? Дзуськи тобі. Мені на будові треба цілого й неущожденного.

— А ти чого, — Булава взявся за боки, — у виконання вироків пхаєшся, Блауфалле? Досить того, що ти мені людей постійно на повинність тягаєш, а тут ще й у мою юрисдикцію лізеш. Не сунь носа до чужого проса — злочин мусить мати кару...

— Ша, який то злочин, — перебив Блауфалл. — Ніякого тут злочину нема, це чиста самооборона, порятунок людей від загибелі. Не корч мені тут пику, не треба, я свідка маю. Ну ж бо, пане фермере. Не бійся. Розповідай, що й до чого.

Геральт впізнав того селянина. То його він вчора врятував від пограбування, а він замість подяки втік до лісу. Це батько тієї дівчини, яка досі маячила відьмаку перед очима, роздягнена до голого тіла.

— Засвідчую... — прохрипів чоловік, тицяючи на Геральта пальцем. — Засвідчую словом, що цей молодик кинувся рятувати мене від розбійників... Майно моє вберіг... Доньку від ганьби порятував... Невинну з лап бандитських вирвав...

— А тамтой дезертир, — підказав Блауфалл, — замахнувся на нього сокирою, а молодик лише оборонявся. Самооборона! Підтвердь, пане фермере, що так і було.

— Так і було... Акурат так! Пане старосто, цей молодик ні в чому не винний! — Селянин геть зблід, надмірно горланячи. — Пане старосто! Звільніть його, благаємо вас. Нате... Благаємо, прийміть... Як відшкодування... За всякі витрати чи збитки... Залюбки вам компенсую...

Покірно кланяючись, чоловік простягнув війту капшук. Булава так хвацько й так вправно запхав його поміж буфів у кишеню на штанях, що капшук навіть не брязнув.

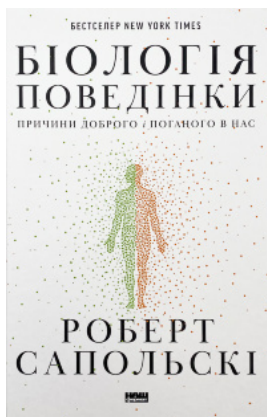
— Самооборона! — пирхнув він. — Людину на кавалки мечем порубав. Невинний молодик... Ох, я б йому...

Люди вийшли на майдан. Драбанти вивели Геральта, не розв'язуючи йому рук.

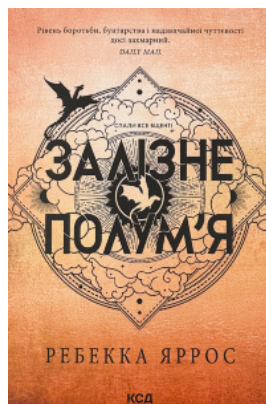
— А ти, Блауфалле, — запитав староста, — чого так гарячку пореш, що аж свідка сюди приволік? Аж так тобі того відьмака треба?

— А ти наче не знаєш? Ми дорогу мостимо, Велику Дорогу, з Ард-Каррайга через ліси аж до самого Генгфорса. І не якийсь там путівець, а справжній гостинець, сухий та рівний, мощений балками й фашиною, щоб вози й карети могли проїхати. То не дурниці — Велика Дорога: нею хлине жвавий торг з наших країв

Рекомендована література

Біологія поведінки.
Причини доброго і поганого в нас

Залізне полум'я.
Емпіреї. Книга 2 (м'яка)

Усе, що ми забули
(Limited edition)

Усе, що ми забули

Колекція омели

Весілля служниці

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ